

ERIC

NY
TIMES
BESTSELLER

USA
TODAY
BESTSELLER

RICKSTAD

**TICHÉ
DÍVKY**

Provokativní, ambiciózní
a nezapomenutelný příběh
si zamilují čtenáři Iana
Rankina, Joa Nesbøho
a Grega Ilse.

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

1

31. ŘÍJNA 1985

V tlumeném světle verandy vypadala děsivá maska dítěte opravdově, jako by se roztavená guma rozlila nebožátku po lebce, kůže pod ní se rozpustila a zanechala rysy tváře odporně znetvořené.

Žena zalapala po dechu a ucukla, mísa s cukrovím jí málem vyklouzla z rukou. *Co je to za matku, že nechá malé dítě nosit něco tak morbidního?* podivila se. *A kde má to děcko vůbec rodiče?* Bydlela v lepší čtvrti, rodiče sem děti občas přivezli autem a pak čekali za volantem, usrkávali pivo z plechovky a povzbuzovali své ratolesti, ještě moc malé na Halloween: *Tak jen si utíkej pro bonbony. Vezmi mamce pořádnou hrst.* Tentokrát však žádné dospělé ani vůz ve stínu u obrubníku neviděla.

Sehnula se, aby si dětskou masku lépe prohlédla.

„A za kohopak to vlastně jdeš? Co máš bejt?“

„Mrtvej.“

Dítě mělo pisklavý, zastřený hlas, ze kterého se nedalo určit pohlaví.

Žena si masku prohlížela, nedokázala však říct, kde končí a kde začíná dětská tvář. Zdálo se, že kolem upřených očí není žádná škvíra – duhovky stejně černé jako zorničky, vlhké a zvířecí, se vznášely v nezvykle velkém bělmu.

„Jde z tebe pořádný strach,“ řekla žena.

„Z tebe jde strach,“ prohlásilo dítě tlumeně.

„Ze mě?“ podivila se žena.

Dítě přikývlo. „Seš stvůra.“

„Opravdu?“

„Hmmm.“

Žena se zasmála, ale smích jí rychle odumřel v hrdle a místo toho se jí v krku vzpříčil náhlý, nevysvětlitelný děs. Pohlédla dítěti přes rameno, na ulici, která byla najednou klidná, tichá a temná. *Kde jsou všechna ta děcka, co byla ještě před chvílí celá divá po sladkostech?*

„Žádné nestvůry nejsou,“ řekla.

„Chm. Jsou.“

„Říkal kdo?“

„Máma.“

„Jo? A kdopak je tvoje máma?“

„Ty.“

„Aha. A kdo ti řekl, že jsem tvoje máma?“

„Máma.“

V hrudi jí vzkypělo něco odporně slizkého. Strach. Iracionální. Ale čím dál silnější. Jako by jí žilami proudila elektřina. Sáhla za sebe a nahmátla kliku, ve spáncích jí hučela krev.

Nějaké dítě zaječelo. Žena sebou trhla a zahlédla pár dětí v černých pláštěnkách, které propluly po chodníku a opět se rozplynuly ve tmě.

Počkejte! Vraťte se! chtělo se jí křičet.

Znovu pohlédla na dítě před sebou. Něco teď drželo v ruce: něco lesklého. Nůž. Čepel byla dlouhá a úzká. Zlá.

Žena před sebe strčila mísu s cukrovím.

„Vezmi si, kolik chceš,“ zachroptěla, „a běž.“

Černé oči dítěte se na ni upřeně dívaly.

Zahlédla stříbrný odlesk ostří a dítě jí vrazilo nůž do břicha.

„Ježíši!“ vykřikla. „Ty malej ha...“ Ale nedokázala větu dokončit. Bolest ji rozťala a obrátila naruby. Klika jí vyklouzla z dlaně a mísa s cukrovím zařinčela na podlaze verandy.

Panebože.

Chytila se za břicho – bála se podívat – a cítila, jak jí mezi prsty prosakuje lepkavé teplo.

Čepel nože jí projela skrz ruku a ona zaskučela bolestí. Dítě bodlo znovu, vrazilo ženě nůž těsně nad pásek džín a šklublo jí vzhůru.

Panebože.

Vždyť ono ji...

...rozpáralo.

Zapotácela se nazad a zhroutila se do předsíně.

Dítě vstoupilo dovnitř a s tichým klapnutím za sebou zavřelo dveře. Jeho tvář se vznášela nad ní. Žena se natáhla a sevřela pružný povrch masky. Zabrala. Maska nešla dolů. Zaťala do ní prsty. Zaryla do ní nehty. Maska se napnula. Nůž řízl. Žena se sápara po masce a lapala po dechu. Dítě mělo pravdu.

Nestvůry existují.

2

22. ŘÍJNA 2011

Z krve na rukou Franka Ratha stoupala v chladném říjnovém vzduchu pára. Přehodil jeden konec provazu přes trám ve stodole, druhý konec přivázal ke kolíku od rajčat, na kterém byly napíchnuté nohy vykuchaného zvířete, a škulbl.

V kříži mu vybuchla bolest, jako by ho tam někdo zasáhl sekerou. Klesl na kolena a mrtvý jelenec se v kaluži vlastní krve svezl zpět na zmrzlou zem.

Rath chvíli zůstal nehnutě klečel, zvolna dýchal nosem a počítal od deseti do jedné. *Erector spinae*. Naučil se ten latinský výraz, když si krátil dlouhý podzim v ordinaci doktora Rankina a prohlížel si anatomický model.

V kapse u košile mu zavibroval mobil. Rath doufal, že je to Rachel. Bylo to už sedm týdnů, co odjela na svůj první semestr na Johnsonově státní, a za tu dobu se v Rathově srdci uhnízdila osamělost. Dům se zdál mrtvý a bez života, po ránu se neozývalo bzučení Rachelina fénu a utichlo neustálé pípání textových zpráv, když třeba jen na vteřinu nechala telefon bez dozoru na kuchyňském stole.

Rath se pro mobil natáhl, ale bodající bolest ho přiměla, aby si lehl na záda a předvedl nemotorné vychýlení páneve. Doktor Rankin ho poslal k nějakému šilenému fyzioterapeutovi a ten mu naordinoval hromadu ponižujících

cviků jak pro hadí ženu, u kterých měl Rath pocit, že se snad posere. Rozhodně se hodily spíš pro nějakou bohatou domácí paničku, která by je mohla provádět v oblacích páry a přitom poslouchat *didžeridu*, než pro někoho, kdo se obvykle nejvíc protáhl, když sahal na horní polici pro šestnáctiletou whisky Lagavulin a čokoládové sušenky.

S hekáním se postavil.

Neznepokojovala ho ani tak bolest samotná, jako fakt, že se objevila bez zjevné příčiny. Jednou ráno se prostě probudil a cítil se, jako by mu někdo udělal díru do zad a utrhl *erector spinae* od páteře.

Podíval se na jelence. Měl by ho pověsit. Nejdřív jelenec, pivko nakonec. Pivko nebo tři.

Rathův mobil zabzučel: Harland Grout.

Grout osaměle vedl detektivní oddělení chudokrevné canaanské policie a byl to zelenáč zelenější než žába čerstvě vytažená z vody. Taky hrál s Rathem šipky. A především měl silná mladá záda, která se skvěle hodila ke zvedání mrtvých jelenců.

Rath hovor přijal. „Jo. Zrovna tu zkouším pověsit jelence. Možná by sis chtěl vysloužit karton piva a...“

„Na silnici číslo patnáct je auto,“ ozval se Grout.

„Tak za takhle přesný informace a dvacet kanadskejch babek bys za čarou v Richelieu u Zkažený holky dostal klínovej taneček.“

„Jo,“ řekl Grout a Rath v jeho hlase zachytil vážný tón, kvůli kterému svého vtípku okamžitě litoval.

„Tak co je?“ zeptal se, vybelhal se ze stodoly a opřel se o blatník starého džípu, international scoutu ze čtyřiašedmdesátého, který vypadal, jako by ho někdo udržoval v chodu už od dob, kdy byl Lincoln ještě whig.

„To auto je podle všeho opuštěný.“ Grout se odmlčel a počkal, až přejde šumění a bude mít zase trochu lepší signál. Tady nahoře u hranic s Kanadou mohl jet člověk pět set mil a nenarazil na jediný stožár s vysílačem mobilního signálu. Bůh žehnej Vermontu. Nebo taky ne. „A patří dceři sestřerice mojí ženy.“

„A do prdele,“ řekl Rath a zašmodrchané větve rodinného stromu se ani nepokoušel rozmotat.

„Je jí šestnáct.“

„A do prdele.“ Rath se svalil na kapotu džípu. „Myslíš, že se něco stalo?“

Že se něco stalo. To byly dost eufemistické kecy na to, jaké obrazy – a nebyly to pěkné obrazy – vytanuly Rathovi na mysl, jakmile slyšel o pohřešované dívce.

„Těžko říct,“ odpověděl Grout. „Zrovna mi to volali. Když jsem telefonoval její mámě, dělala si starosti. Prej od ní už pár dní nemá žádný zprávy a poprosila mě, abych se na to mrknul.“

„A proč voláš mně? Ta holka je nezletilá, můžeš to rovnou šetřit jako nevěstnou osobu.“

„Byla zplnoletněná.“

„A do prdele,“ řekl Rath znovu. Potřeboval by trochu zapracovat na svém repertoáru vulgarit.

Pokud nebylo naprosto zřejmé, že jde o násilný zločin, muselo uplynout sedmdesát dva hodin, než mohlo začít oficiální pátrání po nevěstném dospělém. A podle vermontských zákonů byla zplnoletněná dívka, i když jí nákrásně bylo šestnáct, zkrátka dospělá. Nedávalo to smysl. V šestnácti byla přece ještě *dítě* a každý dospělý, který se na ni podíval a viděl něco jiného, byl buď naivní trouba, nebo úchyl.

„Teď tam jedu,“ pokračoval Grout. „Podle toho, co zatím víme, je to auto prázdný a ta holka akorát někde randí nebo se nakvartýrovala k nějaký kámošce. Nebo tak něco. Už tam míří Sonja Testová – ve svém volnu, vykašlala se totiž na sobotní trénink a teď šlape na pedály, aby byla co nejdřív *in situ*. Což je samo o sobě nejspíš proti předpisům. Ale velitel Barrons bude ještě tři dny rybařit někde na Bahamách a...“

„Ten parchant,“ utrousil Rath. Když Rath v devadesátých letech působil tři roky jako detektiv u státní policie, Barrons býval jeho nadřízený. Byl to výjimečný policista a ještě lepší rybář. Rath si nebyl jistý, kvůli čemu ho víc nesnáší a co z toho mu víc závidí.

„No,“ řekl Grout, „takže si můžu leccos dovolit, ale zas nechci, aby mi Barrons, až se vrátí, ušmik koule a dal si je do nálevu. Ta holka je vlastně z rodiny – kdyby to vypadalo jako protekce nebo neodůvodněný vynaložení prostředků, a ta holka by se přitom jenom někde flákala, tak bych byl v pěkném průseru. Zrovna když to vypadá, že se bude navyšovat rozpočet, a je tu šance na povýšení. A zároveň...“

„Vyser se na předpisy,“ přerušil ho Rath. Ta kombinace hlásek se dobře odsekávala. *Ale jaký povýšení?* Jestli chtěl Grout u policie vyniknout, měl dát na Rathovy rady před pár lety a jít ke státní. Teď by nemusel prosit Ratha o pomoc. Grout by měl situaci vzít do vlastních rukou, bez ohledu na následky – předpisy nesmí člověku bránit, aby udělal správnou věc. Rath věděl, že jestli chce Groutovi a jeho kariéře opravdu pomoci, měl by ho donutit, aby na to přišel sám – pak by se vidělo, jestli ho Barronsův žár zocelí, nebo spálí na prach.

Ale byla tu ta nezávěsná dívka. Ta byla důležitější než jakákoliv kariéra.

„Hodila by se mi tvoje pomoc,“ řekl Grout. „I kdyby z toho byl oficiální případ, pořád to bude jenom nezvěstná osoba, a pokud se z toho nevyklube něco jiného, bude to mít nízkou prioritu.“

Něco jiného.

Slunce se zabodávalo do sněžného povlaku, který napadl přes noc, sníh rychle tál, ze střechy stodoly kapala voda a odtikávala na rezavém plechu, který byl opřený o stěnu už někdy od doby ledové.

Rath si zapálil cigaretu a natáhl kouř. Akorát se mu z toho třásly prsty a ztrácel čich. Měl by se vrátit ke živýkacímu tabáku.

Displej mobilu se rozsvítil příchozím hovorem: Stan Laroche. Rath to nechal plavat.

„Kde přesně je to auto?“ zeptal se Grouta.

Grout mu odpověděl a Rath odhodil cigaretu na hromádku sněhu, kde chvíli se syčením dohasínala. Ukončil hovor a ohlédl se k mrtvému jelenci na podlaze stodoly.

„Dneska ne, kámo.“

Trhnutím zavřel vrata, aby se dovnitř nedostali kojoti, kteří se po setmění ochomýtali kolem – měl nepříjemný pocit, že bude pryč dlouho do noci.

V kuchyni si vydrhl ruce lávovým mýdlem, voda smíchána se zvířecí krví vytvářela růžovou pěnu. V jeho starém *erectoru spinae* stále doutnal uhlík bolesti. Rath sáhl do mrazáku pro ledový obklad, vzpomněl si, že ho nechal v posteli, kde už nejspíš dávno roztál, a vytáhl tedy aspoň balení mraženého hrášku. Z linky vzal lahvičku vicodinu, hodil do sebe dvě tablety a půl lahve piva Molson Golden, které zůstalo ve dřezu z předchozího večera, a potom si poslechl Larocheův vzkaz: „Nazdar, tady Laroche. Brnkni mi.“

Laroche. Pan Vězeňská služba – bezpochyby volá, aby se vykroutil z šipek a jeho žena si mohla vyrazit s holkama na karaoke nebo lepít nějaká pošahaná alba. Nejspíš. Rath měl podezření, že je v tom nějaký chlap. Vzkaz smazal. Jen ať se Laroche vycuká.

V džípu si nacpal sáček s hráškem za záda a trochu si oddechl, protože se mu alespoň maličko a dočasně ulevilo. Otevřel sytič a pak stařenku nahodil. Měla najeto 350 670 mil, děravé těsnění a špatné tlumiče, ale pořád tvrdohlavě držela pohromadě. Na rozdíl od Ratha.

3

Rath jel po prašné cestě na sever, kolem mohutného, strmě se zvedajícího žulového úbočí canaanského Monadnocku, který náhle bez varování ustupoval rovinatým polím a připomínal tak útesy Fundy Escarpment přilepené k pobřeží Atlantiku; v tomhle státě plném omletých, věkovitých hor, které se jen pozvolna svažovaly k úpatím a krůček po krůčku klesaly k jezeru Champlain na západě a k řece Connecticut na východě, šlo o geologickou anomálii.

Jako kluk byl Rath touhle zvláštností fascinován, a zatímco sestra spala ve vedlejší posteli, celé noci se krčil pod peřinou okouzlen knihami o deskové tektonice, sopkách a žhavém zemském jádru. V roce 1862 vyoral jeden farmář na nedalekém poli velrybí kosti; jedenáct tisíc let před tím, než nejznámější tesař na světě údajně vstal z mrtvých, odtud ustoupily ledovce, na jejich místo se nahrnul Atlantik a vytvořil paratropické moře, sahající po tři tisíce let až na sever k řece Svatého Vavřince a na západ k Ottawě. Proto ty velrybí kosti. V raném mládí byl Rath přímo posedlý přírodními silami a tím, jak utvářejí okolní svět. Jak stárl, jeho zaujetí se přeneslo od násilné podstaty přírody k podstatě násilí a on začal přemýšlet, jak násilí zamezit.

Zahnul severně na silnici č. 15 do Kanady, zapálil si cigaretu a přemýšlel o zmizelé dívce.

Horské lesy vpředu zářily krásou umírajícího podzimu. Lidé jezdili přes půl zeměkoule, aby se na jejich nedostižné půvaby podívali z dálkových autobusů Petera Pana.

Turisté z přilehlých států, ti prchající z Bostonu a svištěcí v bavorácích po mezistátní dálnici I-89, ti plující v terénních volvech na sever po I-91 z Connecticutu i ti šinoucí se na jih z Montrealu v jaguarech řady XJ, ti všichni se nechávali konejšit pastorální idylou, pastvinami mléčných farem a černobílými skvrnami holštýnek rozasetých kolem, stáčírnami sirupu úhledně se krčícími mezi javory a obchůdky se smíšeným zbožím, natřenými „stodolovou červení“, aby připomínaly původní odstín rzi z devatenáctého století.

Jakmile výletníci dorazili do kraje, kde byly billboardy zakázané coby urážka přírodní estetiky, rozvalili se ve vyhrátých kožených sedadlech a osvobození od šedi velkoměsta si užívali lázeň klidu jako vystřiženého z obrazů Normana Rockwella. Stáhli okýnka a nadechli se svěžího horského vzduchu, posílení a opojeni okolním prostředím a závanem stesku po minulosti, kterou sice nikdy neprožili, ale přesto ji náhle cítili na jazyku. Tady byl vzduch sladší. Tady se cítili naživu. V bezpečí.

V bezpečí. Rath si odfrknul a zády se přitiskl na tající hrášek. Nikde nebylo bezpečno. Pro nikoho. Násilí číhalo po celém světě a nejčastěji ho měli na svědomí dobře známí pachatelé. Číhalo mezi nejbližšími, v rodině, děsivé a utajované.

Vždycky se divil, proč lidé, které na venkově vyslyšel poté, co se odehrál nějaký strašlivý zločin, pokaždé říkají: „Nikdo by nečekal, že se tady stane něco takového.“ Jako by se násilí jen zapomnělo držet uvnitř nějakých jasně stanovených hranic.

Rath zrovna projížděl úsekem, který se každoročně objevoval mezi *Deseti nejkrásnějšími podzimními projíždkami* v *New York Times*, ale místním byl spíš znám jako „vražedná silnice“: Gabe Hoyt tady zastřelil svého bratrance. Hoyt naboural s kamionem, zrovna když oba seděli uvnitř a hádali se kvůli jedné ženské. Jak se tak bratranec potácel pryč, Hoyt vytáhl z kastlíku pětačtyřicítka a střelil ho do hlavy. Potom zazmatkoval a přejel kamionem bratrancovu lebku, protože měl za to, že tak ukryje důkazy. Na nadráťovaného vidláka vcelku slušný plán. Na silnici byla v těch místech dodnes patrná krvavá skvrna – tmavá čmouha, jaká zbyde, když nákladák se dřevem srazí vysokou.

Rath oklepal popel z cigarety do popelníku.

Loni tu došlo ke vloupání, při němž byli manželé, oba profesoři právnické fakulty, spoutáni, mučeni páječkou a ubiti pohrabáčem, kterým krátce před tím upravovali oheň ve vánočním krbu. Patnáctiletí zabijáci si celý čin nahrávali na mobily. Žádný z chlapců se předtím ani náznakem nedopustil násilí. Prostě si jenom tak řekli, že se ulejou ze školy, a cestou je napadlo, že by bylo „dobře zvrhlý“ někoho zabít. Takže... Ťuk ťuk.

Může člověk podobný čin vůbec nějak vysvětlit? Jak jinak ho nazvat než prostě zlo?

Rath potáhl z cigarety. Tabák zapraskal.

A pak tu samozřejmě byli Pritchardovi, zavraždění v pondělí 3. května 1995. To byl známý zločin, kvůli dítěti.

V 16.30, poté co se Laura Pritchardová vrátila domů z farmářského trhu, uložila v patře dítě a začala chystat narozeninovou večeři pro svého mladšího bratra, někdo zazvonil. Bratr se měl s Laurou setkat už na trhu, ale neukázal se. Jako obvykle. Byl někde s nějakou ženskou. Jako obvykle.

Nebral na nikoho ohledy. Laura tedy šla ke dveřím a nejspíš čekala, že to bude on.

Ale nebyl. Byl to muž, který Lauře kdysi sekal trávnick. Pan Šikula, co jezdil s rachotinou plnou náradí rachtajícího vzadu na korbě a nápísem na dveřích hlásajícím KALKULACE ZDARMA. Ned Preacher. I když to není jméno, které tehdy používal.

Laura byla určitě překvapená, že ho vidí. Ne snad proto, že to nebyl její bratr, ale protože Ned se o šestnáct měsíců dříve vypařil z města a nechal tu šek na sto padesát dolarů. Možná si myslela, že si ho konečně přišel vyzvednout.

Rath byl na místě činu první a v následujících letech se často pokoušel představit si, co se asi tak mohlo u těch dveří odehrát. Našel je otevřené, za nimi se do koberece vpíjela kaluž krve a také na zdech byly skvrny a cákance jako na nějakém morbidním Pollackově obraze.

Lauřino tělo leželo pod schody v poněkud nedůstojné poloze: nohy měla nepřírozně složené pod sebou, rozdrásanou tvář obrácenou ke straně, jakoby v hanbě. Luxusní koberec ode zdi ke zdi, kdysi bílý jak čerstvě padlý sníh, byl nasáklý její krví tak, že čvachtal pod nohama. Laura měla zlomený vaz a byla brutálně znásilněna pomocí nástrojů, které nepatřily do mužské anatomie – ačkoliv bylo prokázáno, že i na tu došlo.

Rath se ještě teď otřásl a naskočila mu husí kůže.

Zlomený vaz Lauru zabil, ale zřejmě by beztak rychle vykrvácela, protože zásah nožem jí přetěl horní dutou žílu a přerušil proud odkysličené krve z mozku do pravé síně srdeční.

Tělo Daniela Pritcharda zakrývalo hrud' jeho ženy, jako by se ji i po smrti pokoušel chránit. Výjev jako z nějaké

zvrhlé variace na *Romea a Julii*, v níž kdosi herce z jakéhosi temného popudu oddělal.

Preacher se schovával za dveřmi a bodl svou druhou oběť v okamžiku, kdy vešla. Nůž vnikl do těla mezi třetím a čtvrtým žebrem, prošel ocasatým lalokem jater a jaterní tepnou. Při obraně Daniel utrpěl další čtyři rány na dlani pravé ruky – palec mu zůstal viset jen na kousku kůže – a dvě rány mu vrah zasadil zezadu do krku. Obě pronikly zadní zevní hrdelní žilou pod řemenovým a trapézovým svalem: smrt nastala následkem masivní ztráty krve.

Ještě teď ta představa vrhala do Rathovy duše stín a zanechávala mu na jazyku hořkou železnatou pachut'. Ještě teď se snažil setřást zoufalství, které mu sevřelo srdce svým odporným, nemilosrdným stiskem.

Stál tam s dvojicí těl u nohou a náhle to zaslechl: nejprve jen prázdnota zlověstného, děsivého ticha. A pak. Tichý zvuk. Skoro neslyšný nářek, jako když přejíždíte prstem po hraně křišťálové sklenice. Zabodl se mu do mozku.

Dítě.

Drápal se přes ta mrtvá těla, klouzal v krvi, nehleděl na důkazy. Vystřelil vzhůru po schodech, prolétl chodbou a rozrazil dveře naproti hlavní ložnici.

Vrhl se ke kolébce.

A tam ležela holčička, křečovitě třásla ručkama a nožkama, jako by byla v jednom ohni, ústa dokořán, ale z hrdla jí vyšel jen ten táhlý ostrý sten, jako vzduch unikající z přiškrčeného balonku.

Rath sevřel dřevěné brlení kolébky, až zapraštělo. V přízemí ležela matka dítěte, znásilněná a zavražděná mužem, kterému nebylo znásilňování a vraždění cizí.